

Hồi 27

Hàn Dạ Hắc Tinh

Trong thiền viện thanh tịnh u nhã, vì trong sân được trồng nhiều trúc . Trúc Lâm.

Sân có trúc, thường sẽ khiến người khác cảm thấy thanh thản phong nhã. Nhất là lúc hoàng hôn, gió thổi lá trúc âm thanh nghe ra phảng phất như sóng biển.

Diệp Khải Nguyên đứng bồi hồi trước rừng trúc.

Ta nếu sớm biết trong thành Trường An có một nơi u nhã thanh tịnh như vậy thì ta cũng sẽ trú ở đây.

Chàng than thở nói:

- Biết rằng nơi đây người dường như không đông lắm.

Chàng không phải nói với chính mình, câu này chàng nói với Khổ Trúc.

Khổ Trúc chính là vị sư tiếp khách của Thập Phương Trúc Lâm tự.

Con người cũng giống như cái tên gầy guộc như cây trúc. Tuy vô nhục nhưng bất tục. Khổ Trúc mỉm cười tranh biện:

- Thí chủ của tiểu tự tuy không đông nhưng cũng không quá ít.

Diệp Khải Nguyên cười.

Từ bên ngoài vào bên trong chàng không nhìn thấy một người tiến hương tùy hỉ nào cả, thiền phòng trong xá cũng không một tiếng cười. Khổ Trúc nói:

- Bảy gian thiền phòng này đều là khách phòng, vốn không trống không.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế nào?

Khổ Trúc nói:

- Trước tối qua còn có mấy vị thí chủ trú ở đây đều là những người rất phong nhã.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Còn bây giờ?

Khổ Trúc thở dài nói:

- Bây giờ mọi người đã đi đến Đại Tướng Quốc Tự.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Bọn họ đều đi vào tối qua cả à?

Khổ Trúc gật đầu nói:

- Vị bạch thí chủ đội mũ cỏ đó vừa đến, những người khác đều bỏ đi hết.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Y đuổi đi à?

Khổ Trúc cười đáp:

- Y không đuổi người khác đi, nhưng y vừa đến người khác không cách gì ở tiếp được nữa.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Tại sao?

Khổ Trúc lại thở dài, trên khuôn mặt gầy guộc bỗng lộ ra một vẻ khác lạ.

Không trả lời trực tiếp câu hỏi của Diệp Khải Nguyên nhưng y trầm ngâm nói:

- Ta dẫn người đến phòng của y người sẽ hiểu rõ ngay.

Bốn bức vách của thiền viện rất trống trải không có gì cả. Không có bàn ghế cũng không có giường.

Một thiền phòng lớn như vậy chỉ có hai cây đình, một cây đình ở trên tường bên trái một cây đình ở phía đối diện.

Diệp Khải Nguyên không khỏi mỉm cười.

Lúc này chàng đích xác hiểu rõ những người khác tại sao không cách gì ở đây được cả.

“Ngay chính ta cũng không ở nổi”.

Chàng mỉm cười nói:

- Ta không phải con ruồi cũng không phải là con chuồn chuồn, không thể ngủ trên một cây đình được.

Khổ Trúc nói:

- Ở đây có hai cây đình.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Hai cây đình hay một cây đình dường như cũng không có gì khác nhau.

Khổ Trúc nói:

- Có khác nhau.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhưng ta lại không nhìn thấy có gì khác nhau cả.

Khổ Trúc nói:

- Nhưng người phải nghĩ ra được.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Sao?

Khổ Trúc nói:

- Hai cây đinh thì có thể treo một sợi dây.

Diệp Khải Nguyên vẫn không hiểu:

- Sợi dây có ích gì?

Khổ Trúc nói:

- Trên sợi dây có thể treo y phục cũng có thể dùng để ngủ.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Vị bạch thỉ chủ đội mũ cỏ buổi tối ngủ trên dây à?

Khổ Trúc nói:

- Mà còn là một sợi dây rất mảnh.

Diệp Khải Nguyên ngơ ngác.

Một người nếu thích ngủ trên một sợi dây đó không cũng là tính khí kỳ quái, mà võ công nhất định cũng rất kỳ quái.

Khổ Trúc nói:

- Căn phòng này vốn không trống.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Sao?

Khổ Trúc nói:

- Nơi đây vốn không những có bàn có giường mà còn có rất nhiều thạch sùng.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Bàn ghế do y dọn đi à?

Khổ Trúc nói:

- Không sai!

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Còn thạch sùng?

Vẻ mặt Khổ Trúc lộ ra vẻ khác lạ nói:

- Thạch sùng hoàn toàn bị y ăn hết.

Diệp Khải Nguyên ngơ ngác ngăn người ra.

Người này không những thích đội mũ cỏ vào mùa đông, ưa thích ngủ ở trên dây mà còn thích ăn thạch sùng.

Một con người cổ quái như vậy xưa nay Diệp Khải Nguyên chưa hề gặp qua bao giờ.

Vẻ mặt chàng cũng không khỏi lộ vẻ kỳ lạ như Khổ Trúc, gượng cười nói:

- Xem ra thực lượng của y dường như không lớn, ăn mấy con thạch sùng mà lại có thể no được.

Khổ Trúc nói:

- Ngoài trừ thạch sùng, y tất nhiên còn ăn những món khác.

Diệp Khải Nguyên vội hỏi:

- Ăn gì?

Khổ Trúc đáp:

- Những thí chủ trú ngụ ở đây buổi tối thường rất ít khi đi ra bên ngoài.

Diệp Khải Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Sao?

Khổ Trúc đáp:

- Vì bên ngoài có rắn, rắn độc.

Diệp Khải Nguyên lại ngạc nhiên:

- Rắn cũng bị y ăn hết hay sao?

Khổ Trúc nói:

- Ngoài trừ rắn còn có rết.

Diệp Khải Nguyên gượng cười.

- Hóa ra thực lượng của y cũng không nhỏ.

Khổ Trúc nói:

- Vì vậy ta bắt đầu lo lắng một chuyện.

Diệp Khải Nguyên vội hỏi:

- Chuyện gì?

Khổ Trúc thở dài:

- Thạch sùng và rắn độc ở đây nếu bị y ăn sạch thì lúc đó y sẽ ăn gì?

Diệp Khải Nguyên không nhịn cười được:

- Lẽ nào sợ y ăn người à?

Khổ Trúc lại thở dài, vẫn không mở miệng, đột nhiên nghe một người lạnh lùng nói:

- Ta cũng có lúc ăn thịt người, nhưng rất ăn thịt hoà thượng.

Gió vẫn đang thổi văng thái dương đã lặn, thiền viện lúc hoàng hôn há thường không tĩnh mặc lạnh lẽo hay sao.

Trong thiền viện không những lạnh lẽo mà còn phảng phất một bầu không khí tiêu điều bí hiểm.

Vì trong viện đột nhiên xuất hiện một người.

Trong bầu không khí khắc nghiệt lạnh lẽo này, y lai chỉ mặc một cái áo vải dai trắng đơn giản, mỏng manh mũ cở trên đầu hình trạng rất kỳ quái xem ra giống cái sọt trúc bắt cá.

Y đội mũ rất thấp, cơ hồ che toàn bộ mặt, chỉ lộ ra một cái miệng khinh khỉnh lúc không nói thường ngậm rất chặt, giống như lưỡi đao cắt ngang mà thành vậy.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên bật cười.

Lúc mọi người cười không nổi thì chàng lại hay cười.

Chàng mỉm cười nói:

- Người rất ít khi ăn thịt hòa thượng? Hay là xưa nay không ăn?

Bạch y nhân đội mũ cở lạnh lùng nói:

- Ta thông thường chỉ ăn một loại người.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Loại người nào?

Bạch y nhân nói:

- Người phải chết!

Diệp Khải Nguyên gượng cười:

Trên thế gian này đích xác có loại người giống như độc xà, người nếu không muốn bị nó ăn thì phải ăn nó trước.

- Nhưng kẻ thực sự phải chết không nhiều.

- Đích xác không nhiều.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Vậy tại sao người không giống như người khác, ăn những món tìm được khá dễ dàng?

Bạch y nhân nói:

- Người ăn gì?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta ăn thịt lợn thịt bò.

Bạch y nhân chợt hỏi:

- Trương Tam là tiểu nhân ác độc giảo hoạt, Lý Tư là quân tử thành thật khắc khổ.

Hai người này nếu người phải giết thì người giết ai?

Diệp Khải Nguyên đáp:

- Trương Tam!

Bạch y nhân nói:

- Bây giờ người người giết lại là Lý tư.

Diệp Khải Nguyên hỏi lại:

- Ta đã giết Lý Tư rồi sao?

Bạch y nhân gật đầu.

Diệp Khải Nguyên gượng cười:

- Chỉ tiếc ta lại không biết con người y ở đâu?

Bạch y nhân nói:

- Người phải biết y ở trong gan ruột của người .

Diệp Khải Nguyên không hiểu. Những lời mà Bạch y nhân này nói quả thật có hơi điên đảo, khó hiểu gây bối rối.

Bạch y nhân cười nhạt:

- Độc là xà, không phải bò, nhưng người giết bò. Giết nó xong, lại mang thi thể của nó chôn ở trong bụng.

Diệp Khải Nguyên cảm thấy trong dạ dày như lên men, cơ hồ nhịn không được muốn ói ra.

Trong bụng chàng đích xác vẫn còn thịt bò, thịt bò mà trưa hôm nay chàng ăn nhất định vẫn còn chưa tiêu hóa hết.

Nhưng những lần sau giả như có người mời chàng ăn thịt bò, chàng nhất định rất khó mà nuốt trôi nổi.

Ánh mắt của Bạch y nhân trong mũ cỏ nhìn chàng trừng trừng nói:

- Bây giờ người đã hiểu rõ ý của ta rồi chứ?

Diệp Khải Nguyên lại thở dài gượng cười nói:

- Lời của người nghe ra cũng không phải là hoàn toàn không có lý.

Bạch y nhân nói:

- Lý lẽ này xưa nay người không nghe thấy hay sao?

Diệp Khải Nguyên cười:

- Ta chưa hề nghĩ qua một chút nào cả.

Chôn thi thể con bò trong bụng, loại câu nói này làm sao chàng nghĩ ra nổi.

Bạch y nhân nói:

- Xem ra người tuy không phải là quân tử thành thật khắc khổ, nhưng cũng không phải là kẻ tiểu nhân ác độc đê tiện.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người nhìn thấy như thế sao? .

Bạch y nhân nói:

- Chính vì ta nhìn thấy ra.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Còn người? Người là người như thế nào?

Bạch y nhân :

- Người nhìn không ra sao?

Diệp Khải Nguyên cười cười:

- Người đương nhiên thật không phải họ Bạch.

Bạch y nhân thừa nhận.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người từ Thanh Thành đến.

Bạch y nhân cũng không phủ nhận.

Diệp Khải Nguyên nhìn chăm chú chậm rãi nói:

- Nghe nói ở Thanh Thành sơn có một vị cao nhân tên gọi Mặc Cử Tinh.

Bạch y nhân ngắt lời chàng lạnh lùng nói:

- Chuyện người biết dường như không ít.

Diệp Khải Nguyên mỉm cười:

- Tuy không quá nhiều nhưng cũng không quá ít.

Bạch y nhân nói:

- Chỉ tiếc chuyện phải biết người lại không biết.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế à?

Bạch y nhân nói:

- Người có biết Đa Nhĩ Giáp là ai không?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Không biết!

Bạch y nhân:

- Người có biết Bố Đạt Lạp là ai không?

Diệp Khải Nguyên lại thở dài:

- Xem ra chuyện mà ta biết cũng không nhiều lắm.

Bạch y nhân:

- Người có muốn gặp bọn họ không?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta có thể gặp bọn họ được à?

Bạch y nhân nói:

- Chỉ cần người chịu đợi ở đây thì nhất định có thể gặp được.

Đôi mắt Diệp Khải Nguyên sáng lên.

Chàng tất nhiên chịu ở lại đây.

- Dù có muốn ta đợi ba ngày ba đêm ta cũng chịu.

Bạch y nhân nói:

- Người không cần phải đợi ba ngày ba đêm. Người đến rất đúng lúc.

Diệp Khải Nguyên chợt phấn chấn tinh thần nói:

- Lẽ nào bọn họ hôm nay cũng sẽ đến đây sao?

Bạch y nhân lạnh lùng nói:

- Người đã chịu đợi, thì khỏi cần hỏi nhiều, người nếu không chịu đợi cũng không có ai giữ người .

Diệp Khải Nguyên liền ngậm chặt miệng lại mắt mở to.

Chàng vốn không phải là người nhiều chuyện.

Bạch y nhân đột nhiên nói:

- Hòa thượng vốn không nên nhiều chuyện.

Khổ Trúc cúi đầu.

Bạch y nhân nói:

- Hòa thượng nhà ngươi lại nói quá nhiều.

Khổ Trúc cũng ngậm miệng chặt lại, không dám thốt ra đâu chỉ một chữ.

Bạch y nhân nói:

- Hòa thượng không những phải biết lúc nào ngậm miệng, cũng phải biết lúc nào phải nhắm mắt.

Diệp Khải Nguyên nhin cười không nổi nói:

- Xem ra y đích xác là một hòa thượng rất biết điều.

Bạch y nhân nói:

- Hòa thượng thật sự không biết điều thật sự chỉ có một loại.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Loại nào?

Bạch y nhân:

- Hoà thượng phải chết.

Diệp Khải Nguyên lại cười:

- Dưới con mắt của người thiên hạ tổng cộng chỉ có hai loại người.

Bạch y nhân:

- Vốn chỉ có hai loại, một loại không phải chết, một loại phải chết.

Diệp Khải Nguyên:

- Người sắp đến tối nay là loại người nào?

Bạch y nhân:

- Loại phải chết!

Bạch y nhân dùng một chiếc bình gỗ rất nhỏ, rải lên mặt đất một lớp bột vụn màu bạc giống như bụi tro vậy.

Nhưng đến lúc ánh sao mọc lên thì bụi tro này cũng bắt đầu lấp lánh ngân quang.

Diệp Khải Nguyên cười nói:

- Tối nay có phải người chuẩn bị ăn cái sân này vì vậy mới rải hồ tiêu lên nó không?

Bạch y nhân lạnh lùng nói:

- Người nói nhiều quá.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế sao?

Bạch y nhân nói:

- Người cũng cười quá nhiều.

Diệp Khải Nguyên cười nói:

- Đó chỉ vì ta đã nhìn ra một chuyện.

Bạch y nhân hỏi:

- Chuyện gì?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta thấy ra người không phải là một kẻ lạnh lùng khắc nghiệt, có lúc trong lòng người muốn cười, nhưng thường cố gắng nén lại mà thôi.

Bạch y nhân:

- Tại sao ta phải cố gắng nén lại?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Tại vì người muốn khiến người khác sợ người.

Bạch y nhân quay người, đẩy cửa sổ mở ra, rất lâu sau mới chậm rãi nói:

- Người còn nhìn thấy gì nữa?

Diệp Khải Nguyên cười cười:

- Người nếu chịu để cho ta nhìn khuôn mặt người, ta nhất định còn có thể nhìn ra được nhiều chuyện hơn nữa.

Bạch y nhân đột nhiên quay đầu lại, nhắc chiếc mũ cổ lên.

Khuôn mặt của y cũng không có gì khác so với mọi người nhưng với người khác y có chín cái chấm.

Chín cái chấm đen như sơn.

Trong đêm tối mà nhìn các tinh tú trông rất là xa xôi, rất là sáng.

Những cái chấm trên mặt Bạch y nhân lại càng lạnh càng sáng.

Chín cái chấm trên mặt y sắp xếp thành một dạng đồ họa kỳ dị bí hiểm, mỗi cái chấm giống như chiếc đinh đóng vào da thịt y.

Diệp Khải Nguyên thở dài nói:

- Người đang tự mình trừng phạt chính mình đấy à?

Bạch y nhân lại gật gật đầu nói:

- Mỗi người ai cũng có tội.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người cũng không ngoại lệ sao?

Bạch y nhân:

- Ta cũng là người.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Tội của người là gì.

Bạch y nhân:

- Ta chỉ hận không thể giết hết cũng kẻ tiểu nhân ác độc đê tiện trên thế giới này.

Diệp Khải Nguyên thở dài:

- Đây không thể xem là tội của người, sự trừng phạt mà người chịu không tránh khỏi quá nặng.

Bạch y nhân:

- Nếu gặp kẻ tội nặng hơn, chín cái chấm này chính là lợi khí sát nhân.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Lợi khí sát nhân?

Bạch y nhân:

- Người nhìn không ra à?

Diệp Khải Nguyên lắc đầu gượng cười nói:

- Ta không hề nghĩ tới.

Bạch y nhân lại dùng chiếc mũ cổ che mặt lại, lạnh lùng nói:

- Người có thể nhìn thấy khuôn mặt của ta vốn không nhiều, kẻ có thể sống sót còn ít hơn.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Trên mặt người vốn chỉ có năm cái chấm thôi phải không?

Bạch y nhân gật gù đầu.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Tại sao năm cái chấm lại trở thành chín cái chấm?

Bạch y nhân nói:

- Vì tội nhân trên thế gian này càng ngày càng nhiều, tội của ta càng ngày càng nặng.

Diệp Khải Nguyên:

- Vì thế Mặc Ngũ Tinh trở thành Mặc Cửu Tinh?

Bạch y nhân:

- Bây giờ đã không có Mặc Ngũ Tinh nữa, chỉ có Mặc Cửu Tinh.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Chả trách được y thị đã lầm lẫn.

- Y thị là ai?

Diệp Khả Nguyên cười cười:

- Người đoán không ra à?

Mặc Cửu Tinh:

- Có phải là Thượng Quan Tiểu Tiên?

Diệp Khả Nguyên nói:

- Người cũng biết y thị sao?

Mặc Cửu Tinh cười nhạt.

Diệp Khả Nguyên nói:

- Người có biết y thị là ai không?

Mặc Cửu Tinh:

- Lần này ta đến để sát nhân giết ba người.

Diệp Khả Nguyên:

- Y thị cũng là một trong đó sao?

Mặc Cửu Tinh:

- Vốn là như thế.

Diệp Khả Nguyên:

- Còn bây giờ?

Mặc Cửu Tinh:

- Bây giờ ta mới phát hiện trên thế gian này kẻ phải chết nhiều hơn y thị còn rất nhiều.

Diệp Khả Nguyên nói:

- Kẻ đáng chết nhất là những ai?

Mặc Cửu Tinh:

- Đa Nhĩ Giác và Bố Đạt Lạp.

Diệp Khả Nguyên lại thở dài nói:

- Muốn giết hai kẻ này e rằng không dễ dàng.

Mặc Cửu Tinh:

- Ta vốn không tính sống sót quay về.

Y chậm rãi nói tiếp:

- Tứ Đại Thiên Vương của ma giáo, chỉ cần còn một kẻ còn sống trên thế gian này, ta quyết không quay về Thanh Thành.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhưng người có giết chết hai người bọn chúng, cũng vẫn còn có hai người sống sót.

Mặc Cửu Tinh:

- Không có.

Diệp Khải Nguyên:

- Sao lại không có?

Mặc Cửu Tinh:

- Ban Sát Ba Ná đã chết trong tay Quách Định.

Diệp Khải Nguyên:

- Còn Diệp Nhi Bố?

Mặc Cửu Tinh đột nhiên từ trong người rút ra tấm ngọc bài, ném cho Diệp Khải Nguyên. Trên mặt ngọc bài sáng lấp lánh khắc một ma thần tay cầm trí huệ thạch.

- Đây chính là bùa hộ thân của Diệp Nhi Bố, khi y còn sống thường là tùy thân mang theo.

- Sao bây giờ lại ở trong tay người?

Mặc Cửu Tinh lạnh lùng nói:

- Vì hắn đã chết.

Diệp Khải Nguyên xúc động:

- Người giết hắn à?

Mặc Cửu Tinh gật gật đầu.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người gặp hắn ở đâu?

- Ngoài thành Trường An.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Hắn cũng hạ Ma sơn à?

Mặc Cửu Tinh:

- Ma sơn của bọn chúng vốn chập chờn hư ảo như có như không, bọn chúng ở đâu, ở đó chính là Ma sơn của chúng.

Diệp Khải Nguyên:

- Vì vậy bây giờ Ma sơn của bọn chúng ở thành Trường An?

Mặc Cửu Tinh:

- Bọn chúng không chết thì trong chín chín tám mươi một ngày Trường An thành sẽ trở thành một Ma thành.

Diệp Khải Nguyên thất thanh:

- Ma thành?
- Trong Ma giáo cũng có hai hạng người.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Hai hạng nào?

Mặc Cửu Tinh đáp:

- Một loại là đệ tử Ma giáo bọn chúng, còn một loại là người chết.

Diệp Khải Nguyên thở hắt ra:

- May mà bí mật của bọn chúng đã bị người phát hiện.

Mặc Cửu Tinh ngạo nghễ nói:

- Đối với ta trên thế gian này vốn không có bí mật gì cả.

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Chuyện người biết thực sự không ít.

Mặc Cửu Tinh thừa nhận.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta chỉ lấy làm kỳ quái, người làm sao lại biết nhiều chuyện như thế người vốn là một ẩn sĩ không xuất sơn kia mà.

Mặc Cửu Tinh nói:

- Người lầm rồi.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế sao?

Mặc Cửu Tinh nói:

- Tinh thần Mặc gia không phải là xuất thế mà là nhập thế, vì sự nguy khốn của nạn nhân, Mặc gia tử đệ xưa nay không hề tiếc thân mạng xuất thủ cứu độ.

Diệp Khải Nguyên nhìn y, ánh mắt không khỏi lộ vẻ tôn kính. Con người này xem ra tuy lạnh lùng khắc nghiệt, nhưng kỳ thật lại có một trái tim thiện lương vĩ đại. Trên thế gian này, người thật sự có thể vì người khác hi sinh bản thân mình không nhiều, Diệp Khải Nguyên xưa nay tôn kính nhất loại người này.

Trong thiền phòng không đốt đèn. Trong chiếc mũ cỏ của Mặc Cửu Tinh, này giờ vẫn đang lóe sáng nhấp nháy, nhưng không biết đó là ánh mắt của y hay là cái chấm sát nhân đó.

Y nhìn tròng Diệp Khải Nguyên đột nhiên nói:

- Ta đã sớm biết người.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế sao?

Mặc Cử Tinh nói:

- Người họ Diệp, tên gọi Diệp Khải Nguyên .

Diệp Khải Nguyên mỉm cười:

- Đúng thế.

Mặc Cử Tinh nói:

- Người thường rất vui vẻ à?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Tại vì ta ít khi nghĩ tới chuyện buồn.

- Nghe nói Phi Dao của người bây giờ có thể xem là đương thế đệ nhất.

Diệp Khải Nguyên gượng cười:

- Ta cũng nghe người khác nói qua như thế, vì vậy phiền nhiễu của ta cũng là thiên hạ đệ nhất.

Mặc Cử Tinh trầm mặc, rất lâu sau mới chậm rãi nói:

- Sẽ có một ngày ta sẽ biết.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Biết gì?

Mặc Cử Tinh nói:

- Phi đao của người tóm lại có phải là thiên hạ đệ nhất không?

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Người nếu thật muốn biết thì ta lại thêm chuyện phiền nhiễu.

Mặc Cử Tinh:

- Người không muốn xem cái chấm của ta có thể sát nhân được không hay sao?

Diệp Khải Nguyên gật đầu:

- Ta không muốn.

Mặc Cử Tinh:

- Tại sao?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Tại vì bọn ta đã là bằng hữu.

Mặc Cử Tinh cười nhạt:

- Bằng hữu của người e rằng quá nhiều.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Bằng hữu nhiều thì vẫn tốt hơn không có bằng hữu.

Mặc Cử Tinh:

- Có thể vì bằng hữu của người nhiều hơn người khác, vì vậy phiến nhiều cũng nhiều hơn người khác .

Diệp Khải Nguyên nói:

- Phiến nhiều thì vẫn tốt hơn không có phiến nhiều.

Mặc Cử Tinh thốt lên:

- Thế sao?

Diệp Khải Nguyên:

- Vì kẻ thật sự không có phiến nhiều cũng chỉ có một loại người.

Mặc Cử Tinh:

- Người chết?

Diệp Khải Nguyên mỉm cười gật gật đầu, đột nhiên “rầm” một tiếng bức tường thấp của sân bị phá sập một lỗ lớn, một người khoanh hai tay bước vào.

--- o O o ---